

ЛЕЖА В ТРЕВА, със небеса завит
Под мен – пръстта, пространството – над мене.
Далечен облак горе сам върви,
отдолу шепне корен глух, подземен.
А помежду им – аз. Ни тук, ни там.
Нито едното. Все пак – слят и с двете.
Един безбожник, чийто божи храм
са все пак те – земята и небето.
И хвърлил всичко: страсти, грехове,
съблякъл суетата като кожа,
аз чувам как земята ме зове,
но и небето, - с един глас безбожен.
По-тежък от пръстта, от дъх по-лек,
в гърдите сбрал и корени, и вятър,
аз всъщност си почивам... Аз, човек,
делен между небето и земята,
които все воюват в битка зла,
и даже и в почивката се борят.
Какво съм всъщност аз – дърво с крила
или крила завързани за корен?...

(стихосбирка „Всеки делник има красота“, Профиздат, 1985 г.)